

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΩΣ

ΝΟΙΞΑ τὸ γράμμα εἰς τὸν φάκελλον τοῦ ὁποῖου ἀνεγνώ-
ρισσα μὲ πολλήν μου ἐκπληξιν τὸν χαρακτῆρα τῆς Λίνας.
Καὶ ἐδιάβασα μὲ περισσοτέραν ἀκόμη ἐκπληξιν.

«Νίκο,

» Μόλις λάβης τὸ παρὸν ἔλα ἀμέσως εἰς τὸ σπῆτι. Εἶναι ἀπό-
λυτος ἀνάγκη νὰ σὲ ἰδῶ. Μὰ ἀπόλυτος. Σὲ περιμένω.

Λίνα »

Μὲ περιμένει; Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὲ ἰδῆ; Μὰ
ἀπόλυτος;

Τί τρέχει ἐπὶ τέλους;

Ἐγὼ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, πρὸ ἡμισείας ὥρας, ἤμην ἐκεῖ. Καὶ δὲν
μοῦ εἶπε τίποτε. Καὶ δὲν εἶχε τίποτε. Ὁμιλήσαμεν ὅπως πάντοτε διὰ
χιλῖα πράγματα, εἶπαμεν διὰ τὸ χθεςινὸν κοντσέρτον, διὰ τὴν ἀποψινὴν
παράστασιν, διὰ τὸν χορὸν τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας, διὰ τὸ θαυμάσιον
πλοῖον ποῦ εἶχε φθάσῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ μὲ τετρακοσίους περιηγητάς.

Τίποτε ἄλλο.

Ἐπειτα ἤπια τὴν μαστίχα μου καὶ ἡ Λίνα μοῦ εἶπεν, ὅπως πάντοτε.

— Ἐλα. Fais tes malles!

— Λοιπὸν καλὴν ὄρεξιν.

— Ἀλήθεια, κάθου νὰ φᾶμε;

— Ὅχι. εὐχαριστῶ. Θὰ πάω στὸ σπῆτι μου γιατί ἔχω νὰ γράψω.

— Τὸ ἀπόγευμα θάρθῃς νωρὸς ἔ;

— Ὅσον μπορῶ ἐνωρίτερα.

Τὸ ὅσον μπορῶ ἐνωρίτερα ἐσήμαινεν εἰς τὰς πέντε. Κᾶποτε μάλιστα
καὶ στὰς ἕξ.

Τώρα ὅμως ἐζητούμην ἀπὸ τὰς δώδεκα.

Περίεργον ! Πολύ περίεργον !

Χρόνια τώρα, δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς πόσα, ἤμην τακτικώτατος εἰς τὸ σπῆτι τοῦ φίλου μου Περικλῆ καὶ τῆς φίλης μου τῆς Λίνας.

Φίλοι καὶ οἱ δύο. Ὅσοι νομίζουν ὅτι μεταξύ ἀνθρώπων διαφορετικοῦ φύλου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ υπάρξῃ φιλία, ἀγνή καὶ ἄδολος, ἃς μού κάμουν τὴν χάριν νὰ μᾶς ὑπολογίσουν ὡς ἐξαιρέσειν.

Μὲ τὸν Περικλῆ εἴμεθα συμμαθηταὶ καὶ ἐβγάλαμεν μαζῆ ὅλο τὸ σχολεῖον. Εἶχαμε κοινὰ τὰ ὄνειρα, κοινούς τοὺς πόθους, κοινὸν τὸ πορτοφόλι, κοινήν τὴν σιγαροθήκην. Ἡ Λίνα πάλιν ἦτο κοριτσάκι τῆς γειτονιάς, μὲ τὸ ὅποιον ἀνετραφήκαμεν, μαζῆ ἐπαίζαμε τὸν σιδηρόδρομον, τὸν κρυφτό, τὸ δαχτυλιδάκι.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐμεγαλώναμε ὅλοι· ἡμεῖς ἐγινόμεθα ἀνθρωποὶ σοβαροί, μέλλοντες ἀθληταὶ τοῦ βιωτικοῦ ἀγῶνος, ἡ Λίνα ντεμουαζέλλα περιζήτητος διὰ τὴν καλλονὴν της, τὴν προῖκα της, διὰ τὰ χαρίσματα της.

Μίαν ἡμέραν ὁ Περικλῆς ἦλθε γελαστός καὶ μού εἶπε.

— Ξεύρεις ; Πανδρεύομαι.

— Ὅχι δά !

— Σὲ βεβαιῶ.

— Καὶ μὲ ποίαν, ἂν ἐπιτρέπετε ;

— Μὲ τὴν Λίναν.

— Τί μού λές ; Ὡστε ἐπρόλαβες. . .

— Γιατί ; Τὴν εἶχες καὶ σὺ στὸ μάτι ;

— Ἀκριβῶς ὄχι. ἀλλ' ἂν δὲν τὴν ἔπερνες σὺ, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ τὴν ἔπερνα ἐγώ.

— Διάβολε. Λυποῦμαι ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ὑποχωρήσω. Εἶναι ἀργά.

— Τὴν ἀγαπᾷς λοιπόν ;

— Δὲν εἶμαι βέβαιος ἀκόμη. Ἀλλὰ μὲ τραβᾷ, μού ἀρέσει, καὶ ἔχω προαίσθημα ὅτι σιγὰ σιγὰ θὰ τὴν ἀγαπήσω μέχρι τρέλλας.

— Θὰ ἔχῃς πολὺ δίκαιον. Ἡ Λίνα εἶναι θαυμάσιον κορίτσι.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ γάμοι ἔγιναν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον καὶ ὁ ἔρως τὸν ὅποιον προησθάνετο ὁ Περικλῆς ἐπῆλθε ραγδαίως.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένῃν τοῦ γάμου ἤμην ὁ τακτικώτερος ἐπισκέπτης τοῦ σπητιοῦ. Ὁ Περικλῆς εἰργάζετο μόνον τὸ πρωί, ἐγώ μόνον τὸ ἀπόγευμα.

Τὸ πρωὶ ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ καὶ ἂν δὲν ἦτο αὐτὸς ἐκεῖ διὰ νὰ πάρω τὴν μαστίχην μου.

Τὸ βράδῳ συνηντώμεθα τακτικώτατα καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ μικρὸν κομψότατον σαλονάκι καὶ ἐπερνούσαμε τρεῖς ὥρας μοιρασμένας εἰς κουβεντίτσαν, μουσικὴν καὶ μάους.

Κάποτε μᾶς ἤρχοντο καὶ ἄλλοι. Καὶ τότε χωρὶς νὰ μεταβληθῆ τὸ πρόγραμμα, ἀπλῶς πῦρύνετο ἡ ἐκτέλεσις. Κάποτε ἐμέναμεν ἐντελῶς μόνοι.

Καὶ τότε ἐμέναμεν ὅλοι σύμφωνοι ὅτι εἴμεθα ἀκόμη καλλιτέρα.

— Σὲ βεβαιῶ ὁ κόσμος μοῦ φέρνει πλῆξιν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κακαὶς γλώσσαις εἶχον πρὸ πολλοῦ τροχισθῆ.

— Πῶς ὁ Νίκος τακτικώτατος εἰς τὸ σπῆτι τῆς Λίνας;

— Πρωτὶ καὶ βράδῳ, κυρά μου, πρωτὶ καὶ βράδῳ.

— Μὰ γνωρίζονται, λέει, ἀπὸ μικροί.

— Καὶ τί μὲ αὐτό; Ὑπάρχει γνωριμία καὶ φιλία μεταξύ μπαρουτιοῦ καὶ φωτιᾶς;

Αὐταὶ αἱ διαδόσεις ἔφθασαν εἰς τὰ αὐτιά μου ἀπὸ τὴν ἀδιακρισίαν ἐνὸς φίλου καὶ μὲ ἐπείκραναν πολύ. Σκέψου νὰ διασῦρεται ἀδίκως τὸ ὄνομα μιᾶς γυναικός, ἐντελῶς ἀγνῆς καὶ ἀθῶας.

Καὶ ἀπεφάσισα νὰ διακόψω τὰς ἐπισκέψεις μου.

Ἀκριβῶς ὅμως τὴν δευτέραν ἡμέραν ὅταν εἶχα ἀρχίσῃ νὰ σκέπτομαι ὅτι πολὺ μεγάλη θυσία εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κακοῦ καὶ ἀγρείου κόσμου ἦτον αὐτή, καὶ ὅτι εἶχα ἐντελῶς ἐκτροχισθῆ ἀπὸ τὰς συνηθείας μου διὰ νὰ κάμω τὸ κέρ: ὀλίγων κακοήθων, ἦλθεν ἔξω φρενῶν ὁ Περικλῆς εἰς τὸ σπῆτι μου.

— Ζῆς ἀκόμη; Μοῦ εἶπεν ἀγρίως.

— Καθὼς βλέπεις.

— Καὶ ζῆς χωρὶς νὰ ἔρχεσαι στὸ σπῆτι μου;

Τοῦ διηγῆθην τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἐπέβαλα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου αὐτὴν τὴν ἀποχὴν.

Ἐκεῖνος ἐγέλασε.

— Δὲν τοὺς ἀφήνης νὰ λένε. Βράσε τοὺς καὶ πέταξε τὸ ζουμί τοὺς.

Καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ εἴμεθα ὅλοι συγκεντρωμένοι εἰς τὸ μικρὸν τραπέζακι τοῦ ὁποίου τὸ τραπεζομάνδυλον εἶχε κεντήση ἡ Λίνα καὶ τὸ ὁποῖον κατηύγαζεν ἀπλέτως ὁ ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ.

Ὁ Περικλῆς διηγῆθῃ εἰς τὴν Λίναν τὴν ἱστορίαν τῆς ἀπουσίας μου.

— Κρίμα, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ φίλου μου, κρίμα ποῦ σὲ ἔπερνα γιὰ ἔξυπνον ἄνθρωπον.

— Καὶ ποῦ νὰ ἤξευραν, Λίνα, ὅτι ἂν δὲν ἐπρόφθαινα νὰ σὲ πάρω ἐγὼ θὰ σὲ ἔπερνεν ὁ Νίκος.

- Ἀλήθεια ;
 — Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος.
 — Ἀκόμη τὸ ἐνθυμείσαι ; Εἶπα προσπαθῶν νὰ τρέψω ἀλλοῦ τὴν ὀμιλίαν.

Τί μὲ ἤθελε λοιπὸν τόσον ἔξαφνα καὶ τόσον ἀποτόμως ἡ Λίνα ;
 Ἔσπευσα νὰ ἐνδύθῃ καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ἤμην εἰς τὸ σπῆτι της.
 Μὲ ἐπερίμενε εἰς τὴν θύραν καὶ ἤνοιξε μόνη της.

Εἰς τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της εἶχε ζωγραφισθεῖ μία ἀπερίγραπτος ἀγωνία. Τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά της εἶχαν ἐκφύγει ἀπὸ τὰ δεσμά των καὶ ἕνας πλόκαμος κατήρχετο ἀμελῶς εἰς τὸν ἕνα ὦμον.

Τὰ χέρια της, καθὼς ὄθησε τὴν θύραν νὰ κλείσῃ, τὴν ἔσπρωξαν μὲ τόσην νευρικὴν ταραχήν, ὥστε ἡ θύρα ἐκλόνησεν ὀλόκληρον τὸ σπῆτι.

Ὡς καὶ ἡ καρφίτσα μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ σπῆθος ἀναρτήσει τὸ ὠρολόγιόν της ἐκρέματο ἀπὸ τὸ ἐν μέρος χωρὶς τὸ ὠρολόγιον.

— Γιατί ἤργησες τόσον ; Ἐκραύγασε μᾶλλον θυμωμένη, μόλις μὲ εἶδε. Γιατί ἤργησες ἐνῷ σοῦ ἔγραφα νὰ σπεύσῃς ;

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἤργησα διόλου. Ἀλλὰ δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Τί ἔπαθες ; Τί τρέχει ἐπὶ τέλους ;

— Ὅχι ἐδῶ μοῦ εἶπε. Ὅχι ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὑπηρέτας. Ἐλα μέσα. Πρέπει νὰ ἤμῃθα μόνοι. ὦ ! Εἶναι φοβερόν.

— Μὰ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ φοβερόν ἐπὶ τέλους.

Τὴν ἠκολούθησα μηχανικῶς. Μὲ ἔσυρε βιαίως ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἀνῆλθομεν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ἐφθάσαμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν κοιτῶνα της.

— Στάσου Λίνα, τῆς εἶπον· φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι εἰς τὰ καλά σου. Ἐσκέφθης τὰς συνεπείας αὐτοῦ ποῦ κάμνεις ;

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα τί κάμνω.

— Μὰ ἂν ἤρχετο ὁ Περικλῆς θὰ εἶχε κάθε δίκαιον νὰ βάλῃ κακὸν εἰς τὸν νοῦν του.

Ἡ Λίνα ἐκάγχασε.

— Ὁ Περικλῆς ; Ἐν πρώτοις, κύριε φίλε του, δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Ἄ ! Πῶς τὸ ξεύρεις ;

— Τὸ ξεύρω. Καὶ ἂν ἔλθῃ ὅμως αὐτὸν τὸν λογαριάζω λιγώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Τὴν ἐκύτταξα κατάπληκτος. Λοιπὸν ὁ Περικλῆς ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀγρίας ὀργῆς της. Ἀλλὰ τί εἶχε κάμῃ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ δυσηρεστήθῃ ἡ γυναῖκα του εἰς τέτοιον βαθμὸν ;

Εἶχαμεν ἤδη εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω εὐρέθην καθισμένους ἐπάνω εἰς μικρὸν ἀνάκλιτρον, ἐνῶ ἐκείνη ἐστάθη ὀρθία πρὸ ἐμοῦ.

— Λοιπὸν :

— Λοιπὸν, ὁ κύριος Περικλῆς ὁ στενός σου φίλος, ὁ παιδικός σου σύντροφος, ὁ ἄνδρας μου, μὲ ἀπατᾷ.

— "Ω !

Καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ συγχατήσω ἓνα μεϊδιάμα. Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις τῆς Λίνας μου ἐφάνη ἀστεία. Ὁ Περικλῆς οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ ᾔηται πρότυπον συζύγου. Νυμφευθεὶς πολὺ νέος, μὴ προφθάσας νὰ χορτάσῃ τὸν κόσμον, εὐμορφος ἀκόμη, ζωηρότατος, περιζήτητος διὰ τὴν ὠραιότητά του καὶ τὴν εὐφυίαν του, συχνὰ παρεστράτει καὶ ἡ γυναῖκα του ὄχι σπανίως ἔλαβε γυνῶσιν τῶν παρεκτροπῶν του αὐτῶν.

Τώρα λοιπὸν μόνον εἶχεν ἀνακαλύψῃ ἡ Λίνα ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶναι ὁ πιστότερος τῶν συζύγων ;

— Μάλιστα, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ Λίνα. Ἠξέυρω διατί μεϊδιάς. Ἠξέυρω πολὺ καλὰ ὁ Περικλῆς, εἶναι ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα του ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας, τὸν ἐσυγχωρησα ὅμως πάντοτε διότι τὰ αἰσθήματά του τὰ εὐρίσκα ἐπιτόλαια, περαστικά. Κἀποτε ἐφθασεν εἰς τὰ χέρια μου ἡ ἐπιστολὴ μιᾶς ἠθοποιού ἢ ὁποῖα τοῦ παρεπονείτο ὅτι δὲν ἐπῆγεν εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὁποίαν αὐτὴ τοῦ εἶχε δώσει. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἀντί νὰ μὲ δυσαρεστήσῃ μὲ νύχαρῖστησεν. Ἐσκέφθην ὅτι ὅσαις καὶ ἂν ἦσαν αἱ σχέσεις των βεβαίως δὲν τὸν εἶχε κυριεύσῃ γυναῖκα εἰς τὴν συνέντευξιν τῆς ὁποίας δὲν ἐπῆγαίνεν.

— Πολὺ λογικά !

— Βεβαίως. Ἐπειτα μίαν ἡμέραν ποῦ εἴμεθα μαζῆ εἰς τὴν Κηφισσιάν μία ἄλλη πολὺ εὐμορφὴ κυρία—τὴν ξεύρεις, γι' αὐτὸ δὲν σοῦ τὴν λέγω—ἐπέρασεν ἀπὸ κοντὰ μας καὶ τὸν εἶπε ζῶν! Πάλιν δὲν ἐθύμωσα διότι ἐσκέφθην ὅτι διὰ νὰ ᾔηται θυμωμένη μαζῆ του, θὰ εἶχαν προηγουμένως σχέσεις καὶ τώρα δὲν τὴν κυττάζει, διότι θὰ ἤυρεν ἄλλην. Τώρα ὅμως...

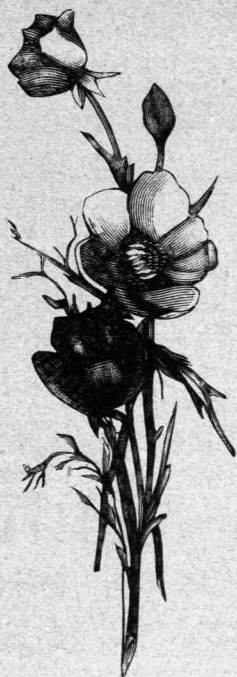
— "Α !

— Τώρα ἀγαπᾷ μὲ τὰ σωστά του. Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

— Μὰ πῶς τὸ ἀνεκάλυψες ;

— Ὅταν ἔφυγες τὸ μεσημέρι, ἦλθε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ φάη ἐδῶ, διότι ἔχει πολλὴν ἐργασίαν καὶ πρέπει νὰ συναντήσῃ κἀποιον. Ὑπώπτευσα ὅτι ὁ ἀναζητούμενος θὰ ἦτο γένους θηλυκοῦ ἀλλὰ τὸ παρεδέχθην μὲ τὴν συνήθη μου φιλοσοφίαν. Μόλις ἔφυγεν ὅμως ἔρχεται ἓνας

ὕπηρετης καὶ τὸν ζητᾶ. Τὸν ἐρωτῶ τί τὸν θέλει καὶ ἀρνεῖται νὰ μοῦ πῆ, τοῦ λέγω τότε ὅτι εἶναι ἐδῶ καὶ ὅτι ἐπειδὴ πέρνει τὸ μπάνιο του δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλὰ θὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ ὀμιλήσουν ἀπὸ τὴν πόρταν. Ἀρπάζω τότε τὸν Χρῆστο τὸν ὑπηρετῆ μας τὸν κλείνω εἰς τὸ γραφεῖον. Ξεύρεις καὶ αὐτὸς μιλεῖ χονδρὰ σὰν τὸν Περικλῆ. Ἡ ὁμοιότης τῆς φωνῆς ἦτο καταπληκτικὴ. Ὁ ὑπηρετῆς ἀναγγέλλει ὅτι τὸν ἔστειλεν

ἡ κυρία του καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ πάῃ ἐκεῖ διότι εἶναι πολὺ ἀρρωστη. Βάζω τὸν Χρῆστο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν ἔχῃ κανένα γράμμα καὶ τότε ὁ ξένος ὑπηρετῆς χώνει μὲ πολλὰς προφυλάξεις ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν χαραμίδα τῆς πόρτας ἓνα γραμματάκι . . .

— Ὠραία! . . .

— Δὲν ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῆς τί ἔλεγε τὸ γράμμα ἐκεῖνο! Ὁ ἄνδρας μου τρελλαίνεται γι' αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Τέσσαρα χρόνια διαρκεῖ τώρα ὁ ἔρωσ των καὶ ἡ Εὐτέρπη ὅπως ὑπογράφεται, τοῦ ἔλεγεν ὅτι τὸν περιμένει, ὅτι ὑποφέρει πολὺ καὶ ὅτι ἔχει προαίσθημα ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ. κατόπιν ὁμως ἀμέσως διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ διὰ νὰ μὴν τὸν τρελλάνη ὅπως ἔγραφε, τοῦ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχει τίποτε ἀλλ' ὅτι θέλει νὰ τὸν δῇ. Αἱ ἐρωτήσεις τοῦ Χρήστου συνεπλήρωσαν τὰς πληροφορίας μου καὶ τώρα εἶμαι τελείως πεπεισμένη ὅτι ὁ ἄνδρας μου αὐτὴν τὴν φορὰν ἀγαπᾶ μέχρι τρέλλας.

— Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Νὰ ἀγαπήσω τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ποῦ θὰ εὔρω ἐμπρὸς μου, νὰ τρελλαθῶ δι' αὐτόν, νὰ πάρω ὅτι εὔρω ἐδῶ μέσα καὶ νὰ φύγω μαζὶ του.

Καὶ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ μὲ μάτια λάμποντα καὶ μὲ χεῖλη φλέγοντα καὶ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἀγανάκτησις προσέθεταν τόσον εἰς τὴν καλλονὴν τῆς, ὥστε ἔξαφνα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς πρὸ πάντων νὰ προφθᾶσω νὰ τὸ σκεφθῶ εὐρέθην γονατισμένος ἐμπρὸς τῆς, καὶ ἀσπαζόμενος τὰ χέρια τῆς.

— ὦ! Λίνα μου διατί νὰ μὴν προφθᾶσω νὰ σὲ πάρω ἐγώ!

Τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδῳ ἀνεχώρει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ τὸ Φρεῦσσινὲ διὰ τὴν Μασσαλίαν.

Εἰς τὰς πέντε μία λέμβος μᾶς ἔφερον ἐμὲ καὶ τὴν Λίναν εἰς τὸ βαπόρι καὶ μετὰ μισὴν ὥραν ἐξεπλέομεν ἀπὸ τὸν λιμένα.

Ὅταν τὸ πλοῖον ἐξήρχετο πλέον ἀπὸ τὰ στεγὰ τοῦ λιμένος, μία λέμβος ἐθεάθη προχωροῦσα ὀλοταχῶς καὶ ἐντὸς αὐτῆς ὁ Περικλῆς ἀγωνιωδῶς ἐξετάζων τὸ ἀτυμπλοῖον.

Ἐκεῖνο ὁμως ἔλαβεν ἤδη ταχέως τὸν δρόμον του.

Αὐτὴν τὴν φεράν εἶχα προλάβει ἐγώ.

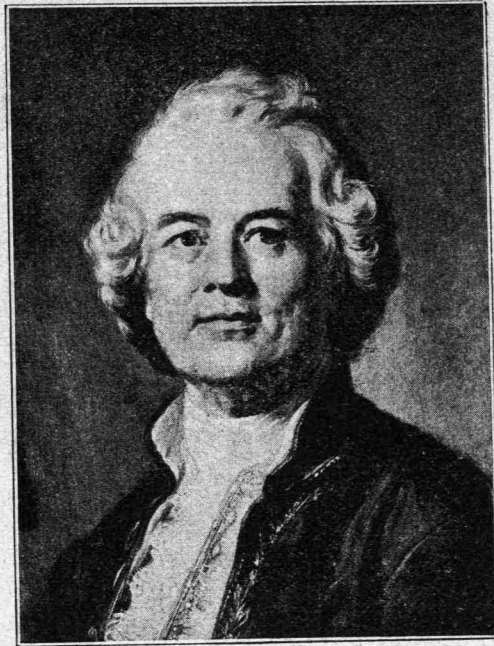
(1900)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σ. τὸ πτηνὸν ψάλλει ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ ἐξυμνεῖ τὰ κάλλη τῆς φύσεως ὑπὸ τοῦ ὁμιεμένου κινούμενον, οὕτω καὶ ἡ Ἰταλία ἐπὶ δύο περίπου αἰῶνας ἔψαλλεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην θελκτικὰς μελωδίας συγκινοῦσας πᾶσαν καρδίαν. Αἱ μελωδίαὶ αὗται ἦσαν μὲν μεμορφωμένα ὑπὸ τέλειον καὶ αἰσθητικῶς ὠραῖον τύπον, ἀλλ' ἐστεροῦντο τοῦ προσόντος ἐκεῖνον, ὅπερ ζωογονεῖ τὸ μουσικὸν δράμα, ἐστεροῦντο τοῦ ἀρώματος τῆς ἀληθείας, δι' ἧς καὶ μόνης πάντα τ' ἀνθρώπινα ἔργα τελειοποιῶνται, ἐστεροῦντο ἰδιαζούσης χαρακτηριστικῆς ἐκφράσεως.

Οὕτω μέγας οσαπανεὺς ὑψίστης καὶ θεμελιώδους μεταδρόνθμίας ὑπῆρξεν ὁ **Χριστόφορος Γλοῦκ** (Gluck), ἐπονομασθεὶς πατὴρ καὶ ἀναμορφωτὴς τοῦ μελοδράματος, διότι οὗτος ἐνεφύσησεν εἰς τὸ μέχρι τοῦδε ὠραῖον μὲν ἀλλ' ἄνυχον ὡς ἄγαλμα, Ἰταλικὸν μελόδραμα, ζῶην καὶ ἀλήθειαν, καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Δραματικῆς Μουσικῆς ὁ **Γλοῦκ** ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν ὀλίγων ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν, οἵτινες εἶναι ἄξιοι μεγίστων τιμῶν καὶ ἀποθεώσεως ἐπὶ τῆς γῆς.

✱ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΓΛΟΥΚ ✱
Ο ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

